

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Ja, jeg forudsætter sandelig også, at SF stadig væk er med i forhandlinger omkring finansloven, og jeg har ikke hørt nogen udtale sig på en måde, der kunne sige, at det ikke var tilfældet.

Men jeg ved ikke, om midterpartierne er specielt interesseret i Socialdemokratiet og finansloven, det synes jeg ikke jeg har tilkendegivet. Der er otte selvstændige partier i Folketinget, hvert parti har selvfølgelig et ansvar for at få så meget af sin politik igennem som overhovedet muligt, alle partier er nødt til at finde nogle at samarbejde med for at få et flertal for den politik, man nu kan blive enige om.

Vi har fra radikal side i lang tid efterlyst, at man behandlede finanslovdiskussionen på en anden måde, end man har gjort i nogle foregående år. Vi synes ikke – og det er jo karakteristisk for Kristeligt Folkeparti, CD og Det Radikale Venstre – at man skal gøre den sidste, afgørende afstemning om finansloven til et særligt tema, det har jo været vores holdning hele tiden. Derfor har vi appelleret til, at flere partier – bl.a. Socialdemokratiet, men selvfølgelig også gerne SF og Fremskridtspartiet; vi ønsker og synspunkter har ikke noget med partierne at gøre – ikke burde gøre den sidste afstemning til et kardinalpunkt. Jeg synes, at det giver mulighed for en helt anden type forhandlinger, når man har fået den type meldinger, som er kommet i dag, og som jeg har kvitteret for. Der gik heller ikke noget af SF, hvis man kom med den melding, men det er SF's afgørelse, det skal jeg ikke blande mig i.

Til det konkrete spørgsmål om Det Radikale Venstres ambitionsniveau med beskæftigelsen vil jeg sige, at jeg nødig vil sætte tal på. Jeg ved bare, hvor vanskeligt det er at skaffe arbejdspladser fra den ene dag til den anden. Lad os sige, vi fremrykkede alle de offentlige investeringer, som forskellige parter nu har foreslået. Inden det bliver vedtaget, er vi dog en måned eller halvanden tættere på jul. Så skal tingene projekteres, udbydes i licitation osv., så vi kommer jo et godt stykke ind i 1992, før vi har skabt konkrete arbejdspladser. Så kan vi investere en masse i uddannelse og nedbringe ledigheden på den måde. Det er i orden, det vil jeg gerne medvirke til, men jeg vil ikke stå her og sætte bestemte tal på.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg synes nok, at hr. Lykketofts betragtninger var interessante. Der har jo været en vis diskussion blandt Socialdemokraterne om holdningen til finansloven, og den socialdemokratiske ledelse har haft den, synes jeg, ganske fornuftige holdning ikke at sige på forhånd, at man ville stemme for finansloven. Man har sagt, at hvis der skal forhandles og kunne lægges pression på regeringen, er man nødt til at lade stå åbent, om man stemmer for eller imod eller undlader at stemme, og det er jo en generelt fornuftig forhandlingstaktik, at man ikke på forhånd giver alle sine kort fra sig.

Men hvad er det så, der gør, at man har skiftet opfattelse dér? Det er tilsyneladende, at de asociale nedskæringer er kommet væk. Og som jeg sagde før, det er fint, det er godt, det støtter vi. Men så må man også drage den konklusion, at Socialdemokratiet er tilfreds med det. Jeg har forståelse for, at man vil forsøge at få mere beskæftigelse med, at man vil forsøge at få forbedringer med, men man har jo fuldstændig forpasset at kunne foretage den pression, der ligger i eventuelt ikke at stemme for finansloven.

Den forhandlingstaktik, man har haft hidtil, har man ikke længere. Nu ved regeringen, at den kan få sin finanslov igennem i og med, at de nedskæringer kommer væk. Regeringen kan sidde stille og roligt og vente på, at finansloven bliver vedtaget ved tredje behandling. I virkeligheden har Socialdemokratiet lagt hele sin vilje i midterpartiernes lommer. Det kan være Socialdemokratiets valg, og det synes jeg også skal siges direkte til vælgerne.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Hr. Lykketoft spurgte, om SF havde noget at tjene på at så tvivl om Socialdemokratiets ambitionsniveau i bekæmpelsen af arbejdsløsheden. Det synes jeg ikke; jeg synes ikke, vi har nogen interesse i at så tvivl om Socialdemokratiets vilje på det område, men spørgsmålet er jo, om Socialdemokratiet ønsker at så tvivl. Det er det, der er problemet i øjeblikket. Det er faktisk Socialdemokratiet, der kommer til debatten med nye signaler, som vi er nødt til at forholde os til. Det er ikke os, der presser Socialdemokratiet ud i det.